

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: I Kž 65/2019-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Vrhovnoga suda Ane Garačić kao predsjednice vijeća te dr. sc. Zdenka Konjića, Damira Kosa, Miroslava Šovanja i Perice Rosandića kao članova vijeća, uz sudjelovanje više sudske savjetnice Martine Setnik kao zapisničarke, u kaznenom predmetu protiv opt. D. K., zbog kaznenog djela iz čl. 111. toč. 1. Kaznenog zakona („Narodne novine“, broj 125/11., 144/12., 56/15., 61/15. i 101/17. - dalje u tekstu: KZ/11) i dr., odlučujući o žalbama državnog odvjetnika i optuženika podnesenim protiv presude Županijskog suda u Rijeci od 30. studenog 2018. broj K-9/18, u sjednici vijeća održanoj 19. ožujka 2019. u prisutnosti u javnom dijelu sjednice zamjenice Glavnog državnog odvjetnika M. K. i branitelja opt. D. K., odvjetnika Lj. P. V. i G. M.,

p r e s u d i o j e:

Žalbe državnog odvjetnika i opt. D. K. odbijaju se kao neosnovane te se potvrđuje prvostupanjka presuda.

Obrazloženje

Pobijanom presudom Županijski sud u Rijeci proglasio je krivim opt. D. K. da je na način i pod okolnostima opisanim u izreci te presude u odnosu na ošt. I. J. počinio kazneno djelo teškog ubojstva iz čl. 111. toč. 1. KZ/11, a u odnosu na ošt. M. D. kazneno djelo teškog ubojstva u pokušaju iz čl. 111. toč. 1. i 5. u vezi s čl. 34. KZ/11, pa mu je za kazneno djelo teškog ubojstva iz čl. 111. toč. 1. KZ/11 u odnosu na ošt. I. J. na temelju tog zakonskog propisa utvrđena kazna dugotrajnog zatvora u trajanju od dvadeset i devet godina, a za kazneno djelo teškog ubojstva u pokušaju iz čl. 111. toč. 1. i 5. u vezi čl. 34. KZ/11 u odnosu na ošt. M. D. na temelju tog zakonskog propisa utvrđena mu je kazna zatvora u trajanju od dvanaest godina, te je na temelju čl. 51. st. 1. i 2. KZ/11 osuđen na jedinstvenu kaznu dugotrajnog zatvora u trajanju od trideset i osam godina, u koju kaznu mu je na temelju čl. 54. KZ/11 uračunato vrijeme provedeno u istražnom zatvoru od 13. srpnja 2014. pa nadalje.

Na temelju čl. 79. KZ/11 od opt. D. K. oduzet je jedan lovački nož sa natpisom na oštrici „Usa design“, ukupne dužine 28 cm, oštrice 16 cm i jedan lovački nož sa drvenom drškom s izrezbarenim likom jelena sa rogovima na dršci ukupne dužine 20 cm, dužine oštrice 10 cm, sa futrolom.

Na temelju čl. 158. Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine“, broj 152/08., 76/09., 80/11., 121/11., 91/12., 143/12., 56/13., 145/13., 152/14. i 70/17. - dalje u tekstu:

ZKP/08), opt. D. K. je obvezan na ime postavljenog imovinskopravnog zahtjeva isplatiti ošt. Republici Hrvatskoj iznos od 5.000,00 kn u roku od petnaest dana.

Na temelju čl. 148. st. 1. i 6. ZKP/08 opt. D. K. oslobođen je obveze naknade troškova kaznenog postupka iz čl. 145. st. 2. toč. 1. do 6. ZKP/08.

Protiv te presude žalbu je podnio opt. D. K. osobno zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o kazni, te roditelji optuženika S. i A. K. zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, svi sa prijedlogom da se pobijana presuda ukine i predmet vrati sudu prvog stupnja na ponovno suđenje i odluku.

Optuženik je podnio žalbu i putem branitelja Lj. P. V., odvjetnika u Z. zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o kazni, uz prijedlog da se pobijana presuda ukine i predmet vrati sudu prvog stupnja na ponovno suđenje i odluku ili preinači u „smislu žalbenih navoda“, te žalbu putem branitelja G. M., odvjetnika u R., zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, s prijedlogom da se pobijana presuda ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje i odluku. U žalbama branitelja optuženika zatraženo je da ih se, kao i optuženika, obavijesti o održavanju sjednice vijeća.

Državni odvjetnik se žali zbog odluke o kazni, s prijedlogom da se pobijana presuda preinači na način da se optuženiku izreknu strože pojedinačno utvrđene kazne zatvora, a potom i stroža jedinstvena kazna dugotrajnog zatvora.

Odgovori na žalbe nisu podneseni.

Na temelju čl. 474. st. 1. ZKP/08, spis je dostavljen Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske.

Postupajući prema zahtjevu branitelja optuženika u žalbama, u smislu čl. 475. st. 2. ZKP/08, o sjednici vijeća izviješteni su optuženik i njegovi branitelji, kao i državni odvjetnik. Sjednici su neposredno bili nazočni zamjenica Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske M. K., optuženikovi branitelji Lj. P. V. i G. M., dok je optuženik čija je nazočnost trebala biti osigurana putem konferencijskog video uređaja, u međuvremenu pisanim putem obavijestio sud da ne želi nazočiti sjednici, pa je sjednica vijeća u odnosu na njega, sukladno čl. 475. st. 4. ZKP/08, održana u njegovoj odsutnosti.

Žalbe nisu osnovane.

Budući da osobna žalba optuženika i žalba njegovih roditelja, kao i žalbe njegovih branitelja međusobno korespondiraju, jer su podnesene dijelom iz istih žalbenih osnova, one su razmotrene kao jedinstvena žalba tog optuženika.

Optuženik ističe da je prvostupanjski sud u pobijanoj presudi ostvario bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz čl. 468. st. 2. ZKP/08, jer se presuda temelji na nezakonitim dokazima, budući je za vrijeme svojeg boravka u Neuropsihijatrijskoj bolnici ... u P. radi psihijatrijskog vještačenja koje je provodila dr. T. Ž. P. bio podvrgnut nezakonitom snimanju jer je bio pod stalnim videonadzorom, pri čemu su snimani razgovori sa optuženikom, a što on nije znao, kao i da je pritom bio ispitivan na okolnosti kaznenog djela. Smatra također da

se odluka u ovom predmetu temelji na psihijatrijskim vještačenjima dr. T. Ž. P. i dr. D. L. do rezultata kojih je u bitnome došlo temeljem intervjua sa optuženikom s kojim su vještaci razgovarali o samom kaznenom djelu i to u trenutku kad se optuženik branio šutnjom, pa da je navedena vještačenja potrebno izdvojiti iz spisa, jer da se radi o nezakonitim dokazima.

Međutim, suprotno tvrdnjama iz žalbe optuženika, iz iskaza vještaka psihijatra dr. T. Ž. P. (list 248 spisa) proizlazi da Zavod za forenzičnu psihijatriju Neuropsihijatrijske bolnice ... ima video nadzor koji je vidljiv, a isti je odobren od strane Ministarstva zdravstva koje je taj video nadzor i financiralo. O video nadzoru su svi informirani, a to iz razloga jer se radi o odjelu u kojem se treba postići maksimalna sigurnost, pri čemu video nadzora npr. nema u prostorima toaleta. Prema tome, neosnovan je navod optuženika da je bio podvrgnut nezakonitom snimanju, jer osim toga što je video nadzor vidljiv, iz iskaza svjedoka dr. T. Ž. P. proizlazi da je optuženi D. K. bio upozoren da se nalazi pod video nadzorom i da vodi računa o svom ponašanju. Ovdje valja napomenuti da je optuženik takav prigovor već isticao tijekom postupka, pa je o njemu odlučeno i detaljno obrazloženo u rješenju ovog suda od 3. veljače 2016., broj I KŽ-33/16-4, kojim je prijedlog optuženika za izdvajanja tog dokaza, kao nezakonitog, odbijen kao neosnovan, pa se, radi daljnjeg nepotrebnog ponavljanja, žalitelj upućuje na opširnije razloge iz te odluke.

S druge strane, u odnosu na prigovor iz žalbe da se rezultati provedenih psihijatrijskih vještačenja dr. T. Ž. P. i dr. D. L. temelje na razgovoru tih vještaka s optuženikom o kaznenom djelu, treba naglasiti da razgovor vještaka s optuženikom u cilju davanja psihijatrijskog nalaza i mišljenja i utvrđivanja njegovog psihičkog statusa, poglavito ubroјivosti, u praksi obuhvaća i razgovor o inkriminaciji. Međutim, takvo kazivanje optuženika ne predstavlja njegov iskaz (obranu), dakle ne može se koristiti kao dokaz pri utvrđenju je li počinio terećeno djelo, tako da unošenje suštinski anamnestičkih podataka optuženika u nalaz i mišljenje vještačenja isto ne čini nezakonitim dokazom, a u konkretnom slučaju tim više što se ni u jednom od spomenutih vještačenja ne spominju utvrđenja da bi optuženik bio počinitelj djela. Prema tome, suprotno žalbi optuženika, u konkretnom slučaju nije ostvarena označena bitna povreda iz čl. 486. st. 2. ZKP/08, odnosno tvrdnja da se presuda temelji na nezakonitim dokazima.

Budući da istaknute bitne povrede nisu ostvarene, ovaj sud drugog stupnja ispitao je u tom dijelu pobijanu presudu u smislu čl. 476. st. 1. toč. 1. ZKP/08, te pritom nije utvrdio da bi u presudi bile ostvarene neke druge bitne povrede na koje pazi po službenoj dužnosti. Iz navedenih razloga, žalba optuženika zbog bitne povrede nije osnovana.

Pobijajući utvrđeno činjenično stanje optuženik prije svega smatra kako zadnji, odnosno četvrti psihijatrijski nalaz i mišljenje koje je sačinio dr. D. L. iz P. bolnice U. zbog niza nedosljednosti utvrđenih u nalazu, kao i njegovih stručnih kompetencija, a isto tako i psihijatrijski nalaz sačinjen po dr. T. Ž. P. iz Neuropsihijatrijske bolnice u P. zbog kontradiktornosti koje proizlaze iz tog nalaza i mišljenja, nisu vjerodostojni, pri čemu ponavlja već ranije istaknuti prigovor kako su navedeni vještaci razgovarali sa optuženikom o djelu, što te nalaze čini pravno dvojbenim. Osim toga žalitelj smatra da je kompletna ocjena vjerodostojnosti iskaza u postupku ispitanih svjedoka od strane suda dvojbeni, jer sud iskaze svjedoka A. B., V. M., M. M., koji idu u korist optuženiku, bezrazložno diskreditira, dok svjedočke iskaze koji ga terete ocjenjuje površno i tolerantno prelazi preko njihovog nesklada i nepodudarnosti, posebice u odnosu na svjedoke D. G. i H. O. Konačno, žalitelj nalazi dvojbenom okolnost što sud prvog stupnja ne prihvaća kao vjerodostojan iskaz dr. A. B. koja

je jedno vrijeme, kao zatvorska liječnica, tretirala optuženika u Zatvorskoj bolnici i čiji iskaz, kao i sačinjena medicinska dokumentacija, idu u prilog optuženiku u pogledu njegova zdravstvenog i psihičkog stanja i bili su ključni u pogledu utvrđenja optuženikove ubroјivosti.

U okviru istaknute žalbene osnove optuženik u stvari ne iznosi ništa nova što već nije bilo predmetom ocjene i analize suda prvog stupnja, već samo polemizira sa razlozima presude i ocjenjuje rezultat provedenih dokaza, posebno nalaze i mišljenja psihijatrijskih vještaka dr. T. Ž. P. i dr. D. L. te u postupku ispitanih svjedoka na svoj subjektivan način i nadalje ustrajući u tvrdnji da stanje ubroјivosti optuženika tempore criminis nije ispravno utvrđeno.

Nije u pravu optuženik kada tvrdi da je sud prvog stupnja nekritično prihvatio kao vjerodostojan nalaz i mišljenje psihijatrijskog vještaka dr. D. L. iz Psihijatrijske bolnice U. iz kojeg proizlazi da je optuženik u vrijeme djela bio smanjeno ubroјiv, jer da bi spomenuti nalaz imao u sebi niz nedosljednosti. Naime, iz nalaza tog vještaka nedvojbeno proizlazi kako je optuženik kritične zgode imao mješoviti poremećaj osobnosti sa obilježjima iz više specifičnih poremećaja osobnosti i to asocijalnog, narcističkog, pasivno agresivnog, ali s elementima paranoidnosti i shizotipnog poremećaja osobnosti, s time da je imao poremećaj ponašanja radi konzumiranja više psihoaktivnih tvari na razini štetne zlouporabe i poremećaj ponašanja radi konzumiranja kanabinoida na razini psihičke ovisnosti. Vještaci su u tom smislu pojasnili kako je kod optuženika u vrijeme događaja povrijeđena narcistička crta od strane žrtve pok. I. J., s time da je optuženik bio u mogućnosti shvaćati i upravljati postupcima, pri čemu je postojala ubroјivost, iako smanjena. Takav vještački nalaz kao stručan i vjerodostojan, prema ocjeni ovog drugostupanjskog suda, pravilno prihvaća sud prvog stupnja te na njemu, a obzirom da je sukladan ranijim psihijatrijskim vještačenjima, pa tako i vještačenju koje je provela dr. T. Ž. P., ispravno zaključuje o stanju ubroјivosti optuženika tempore criminis. Pritom, ničim potkrijepljena teza obrane da se radi o vještaku čije su stručne kompetencije upitne, uz činjenicu da je spomenuti nalaz sukladan i ni u čemu posebno ne odstupa od ranije provedenih psihijatrijskih vještačenja provedenih po vještacima psihijatrima dr. K. R. iz R. i dr. T. Ž. P. iz bolnice P., je neprimjerena, a tvrdnja da se radi o tradicionalnom sukobu navedenih vještaka s timom KB V., prema ocjeni ovog suda drugog stupnja nije objektivno i logički održiva. Konačno, na ispravan zaključak suda prvog stupnja o stanju ubroјivosti optuženika u vrijeme počinjenja djela ničim ne utječe po optuženiku pribavljeno privatno psihijatrijsko vještačenje provedeno po vještaku dr. I. P.

Nije održivo ni stajalište žalbenog navoda da psihijatrijski nalaz i mišljenje provedeni po dr. T. Ž. P. u sebi sadrže niz kontradiktornosti. Ovo posebno iz razloga, jer iz stanja spisa, medicinske dokumentacije, a posebno izrađenog nalaza i mišljenja proizlaze adekvatni i konkretni odgovori vještaka na sva važna stručna pitanja koja su postavljena od strane suda, pa prema ocjeni ovog suda drugog stupnja, sačinjeni nalaz i mišljenje dr. T. Ž. P. prvostupanjski sud pravilno prihvaća. U tom pogledu, valja naglasiti kako je navedena vještakinja u svom nalazu i mišljenju navela da se optuženik tempore criminis našao u frustracijskoj situaciji u kojoj je došlo do porasta emocionalne tenzije, pri čemu se nalazio pod jakim utjecajem negativnih emocija, kao što su ljutnja, agresivnost i osvetoljubivost, međutim, opseg i intenzitet te emocije nisu bitno utjecale na one psihičke funkcije koje se nazivaju svijest, ali zbog navedenog vještaci smatraju kako su sposobnosti i shvaćanja vlastitog postupanja i vladanja voljom u vrijeme učina djela kod optuženika bile smanjene, pa je konačan zaključak vještaka bio da je optuženik u vrijeme djela bio ubroјiv ali smanjeno, iako ne bitno. Pritom treba reći kako je navedeni psihijatrijski nalaz sukladan ranijem

psihijatrijskom vještačenju koje je provela dr. K. R., iz kojeg proizlaze ista utvrđenja u odnosu na stanje ubrojivosti optuženika u vrijeme djela, pri čemu je indikativno da žalitelj u žalbi taj nalaz i mišljenje ne apostrofira u negativnom kontekstu. Međutim i iz tog nalaza i mišljenja izrađenog po dr. K. R. proizlazi kako su karakteristike ličnosti optuženika impulzivnost, nizak prag tolerancije na frustraciju, osjetljivost na postupke okoline, nižu kompenzacijsku snagu, radi čega je optuženikova pasivna agresivnost kritične zgrade prerasla u otvorenu i manifestnu. Iako je optuženik konzumirao psihoaktivne supstance, vještaci procjenjuju da to nije moglo utjecati na njegovo ponašanje u vrijeme djela, a taj zaključak potvrđuje i toksikološko vještačenje. Zaključuju da se optuženikovo ponašanje može objasniti strukturalnim karakteristikama ličnosti koje su u kritično vrijeme umanjile njegove sposobnosti shvaćanja vlastitih postupaka i vladanja svojom voljom iako ne bitno.

Stoga, protivno svim žalbenim prigovorima, sud prvog stupnja ispravno je postupio kada je, utvrđujući stanje ubrojivosti optuženika u vrijeme počinjenja kaznenog djela zaključio da je optuženik tempore criminis bio smanjeno ubrojiv, ali ne bitno. Za takav svoj stav prvostupanjski je sud dao opširne i prihvatljive razloge koji proizlaze i suglasnih vještačkih nalaza dr. K. R., dr. T. Ž. P. i dr. D. L., čije su zasebne ekspertize bile osnova za zaključak suda prvog stupnja o stanju ubrojivosti optuženika, a koje u cijelosti prihvaća i ovaj sud drugog stupnja. Pritom, osnovano prihvaćene zaključke suda prvog stupnja u tom pogledu ne dovodi u pitanje raniji (prvi) psihijatrijski nalaz Psihijatrijske bolnice V. i vještaka dr. M. G., koji pitanje ubrojivosti optuženika ocjenjuje i nalazi drugačijim. Stoga žalitelj bezuspješno pokušava osporiti pravilan zaključak prvostupanjskog suda o načinu kojim je u konkretnom slučaju došao do utvrđenja stanja ubrojivosti optuženika, tvrdeći kako se do tog utvrđenja zapravo došlo pukim matematičkim zbrajanjem između više nalaza i mišljenja, budući je prvo psihijatrijsko vještačenje optuženiku išlo u prilog, a ostala tri provedena vještačenja, na kojima je sud i utvrdio stanje ubrojivosti optuženika, istom nisu pogodovala. Pritom žalitelj gubi iz vida okolnost da tijekom postupka zapravo uopće ne osporava činjenična utvrđenja iz psihijatrijskog nalaza i mišljenja o ubrojivosti optuženika koje je sačinila vještakinja psihijatar dr. K. R., a kojem nalazu su zapravo sukladna i naknadno provedena psihijatrijska vještačenja sačinjena po dr. T. Ž. P. i po dr. D. L. Stoga, iz svih do sada navedenih razloga i prema ocjeni ovog drugostupanjskog suda pitanje stanja ubrojivosti optuženika prilikom počinjenja djela žalba ne dovodi u sumnju.

U odnosu na prigovor iz žalbe optuženika vezan za ocjenu vjerodostojnosti u postupku ispitanih svjedoka po sudu prvog stupnja, prije svega potrebno je naglasiti kako žalitelj te svjedoke prvenstveno apostrofira u smislu njihovih mogućih doprinosa vezanih za utvrđenje psihičkog statusa i ponašanja optuženika prije i poslije djela. Naime, nije u pravu žalitelj kada tvrdi da prvostupanjski sud neosnovano ne prihvaća iskaze svjedoka A. B., V. M. i M. M., koji su optuženikovi prijatelji i svjedočili su u njegovu korist. Ovo iz razloga, jer prvostupanjski sud u tom pogledu veoma iscrpno obrazlaže kako su navedeni svjedoci u svojim prvim iskazima isticali neka ponašanja optuženika prije djela, da bi u kasnijim iskazima to precizirali, te nadopunjavali i oportuno mijenjali svoje iskaze, pokušavajući pritom s jedne strane olakšati procesni položaj optuženika, a s druge strane intenzivnije potkrijepiti sačinjeni psihijatrijski nalaz i mišljenje PB V., kojeg sud ne prihvaća, a sve u smislu i u cilju utvrđenja da je optuženik bio psihički bolestan i da boluje od shizofrenije, te da je tijekom počinjenja djela bio neubrojiv. Prema tome, sud prvog stupnja pravilno ne prihvaća kao vjerodostojne navedene iskaze svjedoka, smatrajući ih očigledno zainteresiranim za ishod postupka i takav zaključak prvostupanjskog suda u cijelosti prihvaća i ovaj drugostupanjski sud.

S druge strane, sud prvog stupnja ocjenjujući i analizirajući iskaze svjedoka H. O. i D. G., iste osnovano kao vjerodostojne prihvaća, jer navedeni svjedoci izravno - svjedok G., odnosno posredno - svjedok O. iskazuju o odlučnim činjenicama u konkretnom slučaju, a sami iskazi su konzistentni u opisima pojedinosti o kojima iskazuju, pri čemu se ne može zanemariti činjenica, na koju s pravom ukazuje sud prvog stupnja, a to je da ti svjedoci zapravo ne poznaju optuženika i nemaju interesa nepotrebno ga teretiti kada iskazuju o okolnostima vezanim za samu inkriminaciju. U tom pogledu, suprotno navodima žalbe, pravilna je također i ocjena prvostupanjskog suda o vjerodostojnosti iskaza svjedoka dr. A. B., kod koje je jedno vrijeme optuženik bio u tretmanu u Zatvorskoj bolnici. Iako, naime ocjenu vjerodostojnosti iskaza te svjedokinje sud daje u grupnoj analizi i ocjeni iskaza i drugih ispitanih svjedoka liječnika (S. P. i H. S.), valja naglasiti kako prvostupanjski sud u odnosu na svjedokinju dr. A. B. ispravno zaključuje da je navedeni iskaz u bitnim dijelovima kontradiktoran onome što je sama konstatirala u medicinskoj dokumentaciji za vrijeme dok je optuženika imala u tretmanu, pa ga prvostupanjski sud s pravom ne prihvaća, a što u cijelosti prihvaća i ovaj sud drugog stupnja. Ovdje treba naglasiti kako radi nepotrebnog ponavljanja, žalitelja valja uputiti na opširnu i detaljnu ocjenu vjerodostojnosti svih ispitanih svjedoka koja se nalazi na str. 51. do 54. pobijane odluke.

Prema svemu do sada navedenom proizlazi da je prvostupanjski sud pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje, te je savjesnom i potpunom analizom izvedenih dokaza navedenih u obrazloženju presude za svoja utvrđenja iznio jasne i uvjerljive razloge, koje u potpunosti prihvaća i ovaj sud drugog stupnja, pa žalba optuženika zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja nije osnovana.

Prvostupanjski je sud u konkretnom slučaju na potpuno i pravilno utvrđeno činjenično stanje ispravno primijenio odgovarajuće odredbe kaznenog zakona, kada je djelatnost optuženika u odnosu na ošt. žrtvu I. J. pravno označio kao kazneno djelo teškog ubojstva iz čl. 111. toč. 1. KZ/11, a djelatnost optuženika usmjerenu na ošt. M. D. kao kazneno djelo teškog ubojstva u pokušaju iz čl. 111. toč. 1. i 5. u vezi čl. 34. KZ/11, a što žalba optuženika niti ne osporava. Naime, ovdje valja naglasiti da optuženik nije podnio žalbu zbog povrede kaznenog zakona, ali je ovaj sud drugog stupnja pobijanu presudu u tom dijelu ispitao po službenoj dužnosti, sukladno čl. 476. st. 1. toč. 2. ZKP/08, pri čemu nije utvrdio da bi na štetu optuženika bio povrijeđen kazneni zakon.

Konačno, nisu u pravu optuženik niti državni odvjetnik kada pobijaju odluku suda prvog stupnja zbog odluke o kazni.

Pobijajući odluku o kazni optuženik smatra kako prvostupanjski sud prilikom odmjeravanja kazne nije u dovoljnoj mjeri cijenio sve utvrđene olakotne okolnosti na strani optuženika, posebice njegovu kompromitiranu ubrojivost, što je imalo za posljedicu kako previsoko utvrđene pojedinačne kazne, tako i previsoko izrečenu jedinstvenu kaznu zatvora, smatrajući pritom da se svrha kažnjavanja, a prije svega specijalna prevencija u konkretnom slučaju, može postići i znatno blažom jedinstvenom kaznom od one izrečene po prvostupanjskom sudu.

Suprotno tome, državni odvjetnik ističe da je sud prvog stupnja precijenio olakotne okolnosti utvrđene na strani optuženika, te da je propustio cijeniti okolnost da optuženik tijekom postupka ne izražava kajanje i da manipulira svojom obranom, kao i da na svoje djelo

gleda krajnje hladnokrvno, pa da se radi iznesenih razloga svrha kažnjavanja koja izražava društvenu osudu zbog počinjenih kaznenih djela u ovome slučaju ne može ostvariti ovako utvrđenim pojedinačnim kaznama, niti izrečenom jedinstvenom kaznom dugotrajnog zatvora.

Protivno tvrdnjama iz žalbe optuženika i državnog odvjetnika, ovaj drugostupanjski sud nalazi da je prvostupanjski sud optuženiku pravilno utvrdio sve okolnosti važne za proces individualizacije kazne koje u smislu čl. 47. KZ/11 utječu da kazna po vrsti i visini bude lakša ili teža za počinitelja i da je te okolnosti u dostatnoj mjeri valorizirao, zbog čega njihova preocjena za koju se zalažu obje stranke nije osnovana. Naime, sud prvog stupnja je opt. D. K. u odnosu na kaznena djela prema ošt. I. J. i ošt. M. D. opisana u izreci presude, ispravno uzeo kao olakotno da je u vrijeme počinjenja djela bio smanjeno ubrojiv, dosadašnju neosuđivanost, te relativno mladu životnu dob tempore criminis, kao i okolnost da je djelo u odnosu na ošt. M. D. ostalo u pokušaju, dok mu je kao otegotno osnovano cijenio izostanak bilo kakvog kajanja, te da je ošt. i žrtvu I. J. na brutalan način lišio života u dobi od svega 22 godine, kao i okolnost što je ošt. M. D. trajno ostala posljedica u vidu fizičke disfunkcije desne ruke.

Prema tome, uzimajući u obzir sve tako utvrđene okolnosti, prvostupanjski je sud optuženiku osnovano utvrdio u odnosu na kazneno djelo počinjeno prema ošt. žrtvi I. J. kaznu dugotrajnog zatvora u trajanju od dvadeset i devet godina, a za kazneno djelo prema ošt. M. D. kaznu zatvora u trajanju od dvanaest godina. Tako utvrđene pojedinačne kazne, kao i izrečena jedinstvena kazna zatvora u trajanju od trideset i osam godina i prema ocjeni ovog drugostupanjskog suda adekvatna je i primjerena stupnju krivnje optuženika, pogibelnosti kaznenih djela, te podobna za ostvarenje svrhe kažnjavanja iz čl. 41. KZ/11. U izrečenu jedinstvenu kaznu zatvora optuženiku je, sukladno čl. 54. KZ/11 uračunato i vrijeme provedeno u istražnom zatvoru od 13. srpnja 2014. pa nadalje.

Kako navodi podnesenih žalbi optuženika i državnog odvjetnika nisu osnovani, a ispitivanjem pobijane presude nisu utvrđene povrede na koje ovaj žalbeni sud u smislu čl. 476. st. 1. toč. 1. i 2. ZKP/08 pazi po službenoj dužnosti, trebalo je na temelju čl. 482. ZKP/08 presuditi kao u izreci ove presude.

Zagreb, 19. ožujka 2019.

Zapisničarka:
Martina Setnik, v.r.

Predsjednica vijeća:
Ana Garačić, v.r.

UPUTA O PRAVU NA ŽALBU:

Protiv ove presude stranke imaju pravo žalbe u roku od petnaest (15) dana od dana primitka pisanog opravka. Žalba se podnosi Županijskom sudu u Rijeci, u dovoljnom broju primjeraka za sud i protivnu stranku, a o njoj u trećem stupnju odlučuje Vrhovni sud Republike Hrvatske.